

на планината. Неговата старостъ и отдавнашната му отвичка да ходи пѣшкомъ, \*) си показаха своето дѣйствиe. Той се заморилъ и не е можилъ да върви заедно съ другитѣ хѣшлаци, между които макаръ и да имаше и по стари отъ него, но бѣхъ на вървежа по пишкинъ, та останалъ доста назадъ. Мѣжду това турцитѣ продължавали да ги прислѣдватъ.

По едно врѣме турцитѣ твърдѣ много наближили войводата и безъ малко щали да го уловятъ живъ, ако не сѣ случили на близу трима хѣшлака, които осѣтили, че войводата ще да се е уморилъ та за туй е останалъ толкова назадъ. Тѣ тичешкомъ отиватъ при него, двамата си даватъ пушкитѣ на третия, хващатъ на кръсть рѣцѣтѣ си и напирватъ съ тѣхъ единъ видъ столъ за сѣдѣние, покачва се войводата на рѣцѣтѣ имъ, и тѣ — опватъ до колкото можатъ бързо къмъ гората. Когато тѣ се уморили, третия хѣшлакъ — гърчето Караискаки — дава на тѣхъ пушкитѣ, а той нарамва на гърба си Панайота и го дотѣтрюва до крайнината на гората.

Докопалъ се веднѣжъ до гората, стария хайдутинъ Панайотъ се считаше вече внѣ отъ всѣка опасность, и като поблагодарилъ горѣщо избавителитѣ си, той имъ казалъ, че сега вече могатъ и да го не чакатъ, защото той въ гората и самъ ще може да се угази отъ турцитѣ. Но тѣ не го оставили вече самъ, и заедно съ него пристигнали прѣзъ нощта благополучно при другата половина на четата на мѣнастиря Св. Стафанъ.

Отъ прѣснатитѣ при Провалия хѣшлаци трима паднали въ рѣцѣтѣ на турцитѣ, а останалитѣ прѣзъ нощта и на другия день всякитѣ пристигнали на мѣн. Св. Стефанъ.

На бърдото Сухъ-крѣсть, прѣдъ мѣнастиря и надъ селото Горни Крупацъ, нашитѣ хѣшлаци се окопали, и заели окопитѣ да чакатъ въ тѣхъ турцитѣ.

---

\*) Той постоянно ѣздѣше съ четата на конь, само сега го оставилъ при мѣнастиря Св. Арахангелъ.